



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl soudcem Mgr. Kamilem Tojnerem v právní věci

žalobce: T. L. N.,
nar. X,
státní příslušnost: Vietnamská socialistická republika,
bytem X,
zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem,
sídlem Opletalova 25, Praha 1,

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, Odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 8. 2025, č. j. OAM-523/ZA-ZA12-HA06-2025

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 8. 2025, č. j. OAM-523/ZA-ZA12-HA06-2025, se **ruší** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci **náklady řízení ve výši 18 405 Kč** do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám jeho právního zástupce.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

1. Žalobce se domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 8. 2025, č. j. OAM-523/ZA-ZA12-HA06-2025, jímž bylo o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu rozhodnuto tak, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, (dále jen „zákon o azylu“) se neuděluje.
2. Žalobce namítl, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nesprávně posoudil naplnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany dle §§ 12 a 14 zákona o azylu, či podmínek pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Žalobce se ztotožňuje s žalovaným v tom, že k pronásledování žalobce v zemi původu nedocházelo v souvislosti s uplatňováním jeho politických práv a svobod, tedy z důvodů předjímaných § 12 písm. a) zákona o azylu. Žalobce však uvedl, že má obavu o svůj život, neboť o jeho osobu jeví zájem osoby z prostředí organizovaného zločinu. Dále podotkl, že způsob, jakým žalovaný porovnal jeho tvrzení s obsahem Informace australské vlády – Zpráva o zemi Ministerstva zahraničních věcí a obchodu – Vietnam – Bezpečnostní situace ze dne 19. 2. 2025 (dále jen „Informace australské vlády“), je zmatečný, neboť ty části, které žalovaný cituje v neprospěch žalobce, jsou dle žalobce v souladu s jeho tvrzeními. Jedná se o tuto část výše popsané Informace: *„Zdroje žijící v této zemi v říjnu 2023 uvedly, že i tehdy, když jsou zločinecké syndikáty aktivní, představují pro průměrného člověka malé nebezpečí a v případech, kdy se někdo stal jejich terčem, bude spíše vystaven zastrašování, psychickému nátlaku a jiným formám šikany, včetně šikany na internetu, než fyzickému násilí (viz také kapitola Lichváři). Lidé zasažení zločineckými syndikáty, včetně vydíraných podnikatelů, mohou využít státní ochrany prostřednictvím policie, avšak v praxi se mohou zdráhat takto postupovat z toho důvodu, že se domnívají, že zločinecké syndikáty jsou propojeny s policií, a kvůli souvisejícímu strachu z odvety a také kvůli názorům, že reakce policie by byla pomalá a byrokratická (zdroje žijící v této zemi uváděly, že většina případů vydírání nebyla z těchto důvodů oznámena).“* Žalovaný však tvrdí, že žalobce sám ochrany policie nevyužil, ačkoliv žalobce potvrdil, že policii o pomoc požádal, a přesvědčil se, že od ní pomoc čekat nemůže. Žalovaný nechal přeložit pouze část výše popsané Informace, celé originální znění není součástí spisového materiálu, a dle žalobce není ani zřejmé, zdali se s celým zněním této Informace žalovaný seznámil a zdali vycházel z komplexní informace či pouze z krátkého citovaného úryvku. Výše citovaná pasáž, již citoval v napadeném rozhodnutí sám žalovaný, výslovně odkazuje na další kapitolu nazvanou „Lichváři“, kde jsou obsaženy další informace o fungování vietnamského kriminálního prostředí. Žalobce odkazuje na části 3. 177, 3.179, 3.182 a 3.183. Tyto části přeložil právní zástupce žalobce prostřednictvím AI a plynou z nich následující skutečnosti. Je zde riziko odvetných opatření za nesplacené dluhy, a to zejména v případech, kdy je věřitelem organizovaný zločinecký syndikát. V rámci takové odvety dochází k vyvíjení tlaku na dlužníky prostřednictvím jednotlivců, které si k tomu najali věřitelé. Odveta může mít podobu psychologického nátlaku, veřejného ponížení, ale i zastrašování či násilí. Konkrétní formy odvety představují poškození majetku, zabavení věcí, pouštění hlasité hudby před domem dlužníka či zasílání pohřebních věnců do jeho bydliště nebo na pracoviště. Použití fyzického násilí nebývá běžné, narušení života dlužníka a s tím spojený psychický tlak ale může dosáhnout vysoké intenzity. Terčem obtěžování, ať už slovního či fyzického, se mohou stát i členové rodiny dlužníka. Zločinecké organizace pak podle místních zdrojů mají národní i mezinárodní dosah. Pokud se ve věci angažují organizace s tímto dosahem, může existovat riziko odvetných opatření v různých částech země. Pokud dlužník uteče, vystaví riziku odvety zbývající členy své rodiny. V praxi mohou být dlužníci zdrženliví při žádosti o pomoc u policie, neboť mohou pociťovat stud, a v případě, že je věřitelem zločinecká organizace, také strach z případné odvety. Většina dlužníků policii nic

nenahlásila, pokud nedošlo k fyzickému násilí. Policie často nemůže zahájit vyšetřování či trestní stíhání lichváře, protože není k dispozici písemný důkaz o poskytnutí půjčky. Dle závěrů australského ministerstva lidé, kteří dluží peníze lichvářům, nečelí žádné oficiální ani společenské diskriminaci a zpravidla lze obtěžování ze strany věřitelů zmírnit přestěhováním. Pokud je však věřitelem zločinecká organizace většího formátu, riziko obtěžování může přetrvávat i přes přestěhování. Dle australského ministerstva je celkové riziko použití násilí v případech vymáhání nesplaceného dluhu nízké, může se však zvýšit v případě zapojení rozsáhlejších zločineckých organizací nebo když se oběť vyhýbá věřiteli. K těmto informacím žalobce dodal, že v jeho případě nelze požádat o pomoc policii, neboť je v hledáčku zločinecké organizace z důvodu příbuzenského vztahu se svým X, se kterým však není v kontaktu. Byl na ulici napaden cizími lidmi, nemá tedy možnost policii „nasměrovat“ proti pachatelům. Pokud byl jeho X součástí zločinecké skupiny, logicky mu hrozí větší nebezpečí, než kdyby byl pouze dlužníkem. Žalobce také konstatoval, že jeho tvrzení nelze odmítnout v souvislosti s tím, že svou žádost o mezinárodní ochranu nepodal dříve, neboť disponoval pobytovým oprávněním na území ČR. Dle žalobce mu tedy hrozí v zemi původu nebezpečí, které lze podřadit pod jeden z důvodů, jež obsahuje § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalobce je příslušníkem minimálně jedné objektivně vymezené sociální skupiny a tou je skupina osob ohrožená organizovanými zločineckými skupinami. Dále upozorňuje na skutečnost, že mohl při hledání policejní ochrany ohrozit svého X, neboť ten se účastnil organizovaného zločinu souvisejícího s drogami, což je ve Vietnamu velmi tvrdě postihováno. Poukázal na skutečnost, že ve Vietnamu je patrná absence účinné ochrany obětí a policie je neefektivní a postrádá důvěry ze strany obyvatelstva. Stran nesprávné aplikace § 14 žalobce podotýká, že si je vědom, že na udělení humanitárního azylu není právní nárok a je tedy předmětem správního uvážení, nicméně je nutné, aby správní orgány postupovaly na základě, v mezích a způsobem stanovených zákonem. To však žalovaný zcela opomenul, když k důvodům pro neudělení humanitárního azylu uvedl pouze to, že nezjistil zvláštního zřetele hodný důvod pro udělení humanitárního azylu. V této souvislosti žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 As 13/2007–56, ze kterého plyne, že je nutné, aby správní orgán nejprve provedl výklad neurčitého právního pojmu, a poté přistoupil ke konfrontaci se zjištěným skutkovým stavem. To však, dle žalobce, žalovaný neučinil. Dále poukázal i na rozsudek NSS ze dne 28. 7. 2005, sp. zn. 5 Afs 151/2004, č. 701/205 Sb. NSS, z něhož plyne, že správní orgán se musí zabývat konkrétními skutkovou podstatou jakož i ostatními okolnostmi případu, přičemž je nutné, aby alespoň rámcově vymezil obsah a význam neurčitého právního pojmu a určil, zda lze posuzovanou věc pod tento neurčitý právní pojem podřadit. Dle žalobce žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně neurčitý právní pojem vyložil, jeho interpretace i aplikace je však příliš restriktivní. Zde odkázal na rozsudek NSS ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004, a opět i na rozsudek NSS ze dne 14. 2. 2008, č. j. 7 As 13/2007–56. K tomu podotkl, že pokud je právní předpis formulován nejasně a je tak nutný jeho výklad, použije se ten pro stěžovatele nejpříznivější. Žalobce však v tomto konkrétním případě odmítá výklad žalovaného jako nepřipustně restriktivní, neboť ten vymezil případ zvláštního zřetele hodný nepřezkoumatelným způsobem, protože není zřejmé, jakými úvahami se žalovaný při jeho posuzování řídil. Ohledně nesprávného posouzení možnosti udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu žalobce odkázal na výše popsanou žalobní argumentaci.

3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Žalovaný uvádí, že zjistil skutečný stav věci, případ posuzoval ve všech souvislostech, zabýval se všemi skutečnostmi uvedenými žalobcem v průběhu správního řízení a opatřil si potřebné podklady a objektivní informace pro své

rozhodnutí. Žalovaný vycházel ze zásady individuálního posuzování jednotlivých žádostí. Stran neudělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu žalovaný podotkl, že mezi důvody pro jeho udělení nepatří snaha o legalizaci pobytu ze strany žalobce, neboť ten v době podání žádosti nedisponoval žádným pobytovým oprávněním. Ani ekonomické potíže v zemi původu nejsou bez dalšího důvodem pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12 písm. b) zákona o azylu. Co se týče žalobcova práva na společný život s jeho přítelkyní, žalovaný podotýká, že přítelkyně žalobce je také státní příslušnicí Vietnamu, mohou tedy společně pobývat na místě, kde mají oba možnost legálního pobytu, což nemusí být nutně ČR. Žalovaný konstatoval, že existence rodinných vazeb není důvodem pro udělení mezinárodní ochrany v žádné její formě. Neudělením této ochrany však není dotčeno právo žalobce na respektování soukromého a rodinného života, neboť mu nic nebrání v tom, aby toto právo realizoval ve své vlasti. K námitkám týkajících se porušení článku 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod žalovaný odkazuje na judikaturu, ze které plyne, že právo na soukromý a rodinný život se řeší prostřednictvím zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců. Stran obav žalobce ze zločineckého gangu žalovaný podotkl, že si obstaral výše popsanou Informaci australské vlády, která uvádí, že Vietnam je bezpečnou zemí s nízkou mírou násilné trestné činnosti a viditelně přítomnou policií. Existuje zde organizovaný zločin, jehož určitá část disponuje celostátním i mezinárodním dosahem. Podle zdrojů v zemi se organizovaná trestná činnost vyskytovala nejvíce v pohraničních oblastech, zejména podél hranice s Kambodžou. Vietnamské státní orgány se zaměřují na boj s organizovaným zločinem, nejvíce se pak zaměřovaly na boj s těmi zabývajícími se obchodováním s lidmi a drogami či počítačovou kriminalitou. Pro průměrného člověka však dle místních zdrojů představují zločinecké organizace malé nebezpečí a v případech, kdy se někdo stal jejich terčem, bude vystaven spíše šikaně a psychickému nátlaku než fyzickému násilí. Lidé v hledáčku těchto organizací mohou využít policejní ochrany, v praxi se však mohou zdráhat tak učinit, neboť se domnívají, že jsou tyto organizace propojené s policií, jejíž reakce vnímají jako pomalé a byrokratické, a také kvůli strachu z případné odvety. Možnost, jak se případné odvetě vyhnout, představuje přestěhování v rámci Vietnamu, nicméně v praxi od tohoto kroku dotčené osoby odrazují obavy z prozrazení jejich nového místa pobytu. Z dostupných zdrojů neplyne, že by vietnamské státní orgány využívaly zločinecké organizace k šikanování a zastrahování lidí. Žalovaný podotkl, že žalobce dle své výpovědi neměl žádné potíže se státními orgány, až na pasivitu policie ve chvíli, kdy nahlásil své napadení. Dle žalovaného je však toto tvrzení žalobce v rozporu s výše uvedenými informacemi o zemi původu. Dospěl tedy k závěru, že sám žalobce neřešil svou situaci v zemi původu dle obecně platného práva, které to však umožňuje, neboť z podkladů plyne, že vietnamské státní orgány mají zájem na potlačení aktivit zločineckých organizací a není zjevné, že by policie nebyla schopna či ochotna poskytnout účinnou ochranu před jednáním soukromých osob. Stran povinnosti žalovaného zjistit skutečný stav věci dle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, žalovaný odkazuje na rozhodnutí NSS ze dne 30. 9. 2004, č. j. 5 Azs 222/2004, ze kterého plyne, že tuto povinnost má pouze v rozsahu důvodů, jež žalobce v průběhu správního řízení uvedl. Žalovaný s žalobcem provedl pohovor a umožnil mu v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu seznámit se se shromážděnými podklady pro rozhodnutí, vyjádřit se k nim, popřípadě je doplnit. S podklady se žalobce prostřednictvím svého právního zástupce seznámil, práva vyjádřit se k nim či je doplnit však nevyužil. Podklady shromážděné žalovaným pro vydání rozhodnutí, jsou aktuální, objektivní, z dohledatelných zdrojů a zahrnují celé spektrum tvrzeného příběhu. Ohledně neudělení humanitárního azylu žalovaný uvedl, že se zabýval rodinnou, sociální a ekonomickou situací

žalobce, přičemž přihlédl také k jeho věku a zdravotnímu stavu. Shledal, že životní situace žalobce není nikterak mimořádná a jeho případ tak nepředstavuje případ zvláštního zřetele hodný. Podmínky pro udělení humanitárního azylu tak nejsou splněny. Co se neudělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu týče, žalovaný nedospěl k závěru, že by žalobci v zemi původu hrozila vážná újma. V detailech odkazuje na napadené rozhodnutí. K zásadě non-refoulement odkazuje žalovaný na rozsudek Městského soud v Praze ze dne 3. 2. 2009, č. j. 1 Az 18/2008, ze kterého plyne, že pokud rozhodnutí žalovaného nevede bezprostředně k tomu, že by byl žalobce vyhoštěn do země původu a existují zde procesní nástroje schopné tomu zabránit, není dané rozhodnutí v rozporu s výše zmíněnou zásadou. Následně připomíná, že institut mezinárodní ochrany neslouží k legalizaci pobytu, na rozdíl od institutů obsažených v zákoně č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR. Dále žalovaný odkazuje na napadené rozhodnutí.

4. Z obsahu spisového materiálu vyplynuly následující, pro rozhodnutí podstatné skutečnosti:
5. Žalobce podal dne 7. 5. 2025 žádost o udělení mezinárodní ochrany. K žádosti sdělil, je státním příslušníkem Vietnamské socialistické republiky. Nemá a ani nikdy neměl žádné náboženské či politické přesvědčení, nikdy nebyl členem žádné politické strany či skupiny a nikdy také nebyl politicky aktivní. Je svobodný a bezdětný. Na území ČR vstoupil letecky dne 5. 11. 2018, od té doby se zdržuje na území ČR. Kromě ČR v jiných státech EU nepobýval. Nebyla mu také udělena víza ani povolení k pobytu v jiných státech. Je zdravý, nemá žádná zdravotní omezení ani zvláštní potřeby. V ČR ani ve Vietnamu nebyl nikdy trestně stíhán či odsouzen za spáchání trestného činu. K důvodům své žádosti uvedl, že se jeho X zúčastnil nějaké zločinecké akce ve Vietnamu, v současné době pak má potíže se zločineckou organizací, která za akcí stála a skrývá se před ní. Osoby z této organizace navštěvovaly jejich byt a vyhrožovaly jim. Žalobce se obává návratu do Vietnamu, neboť by ho tato organizace mohla zadržet. Již předtím ho zbili, což si vyžádalo hospitalizaci žalobce. Jiné důvody neuvedl.
6. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
7. Rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 8. 2025, č. j. OAM-523/ZA-ZA12-HA06-2025 nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana z důvodu absence azylově relevantních důvodů a účelovosti jeho žádosti. Žalovaný vyloučil riziko pronásledování žalobce za uplatňování politických práv a svobod dle § 12 písm. a) zákona o azylu. Rovněž také nedošel k závěru, že by žalobci hrozilo pronásledování z důvodů obsažených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Žalovaný uvedl, že legalizace pobytu ani ekonomické potíže v zemi původu mezi tyto důvody nepatří. Narušeno nebylo ani právo žalobce na respektování soukromého a rodinného života, neboť nic nebrání žalobci v tom, aby toto právo realizoval ve své vlasti. Stran tvrzeného pronásledování ze strany zločineckého gangu žalovaný uvedl, že žalobce neřešil svou situaci v zemi původu dle platného práva, které však takovou možnost nabízí, neboť ze shromážděných podkladů plyne, že vietnamské státní orgány považují aktivity zločineckých gangů za nežádoucí a snaží se tyto aktivity potlačit. Policie je schopna a ochotna poskytnout účinnou ochranu před kriminálním jednáním soukromých osob. Stran posouzení nároku žalobce na humanitární azyl se žalovaný zabýval rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce a přihlédl k jeho věku a zdravotnímu stavu. Žalovaný

konstatoval, že je žalobce zdravou, dospělou, plně právně způsobilou a práceschopnou osobou a jeho životní situaci nepovažuje za nikterak mimořádnou. Jeho případ tak není případem zvláštního zřetele hodným, humanitární azyl mu tedy nebyl udělen. Stran neudělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu žalovaný uvedl, že neshledal, že by žalobci hrozila v zemi původu vážná újma, neboť žalobce neměl ve Vietnamu žádné problémy se státními orgány a v zemi neprobíhá žádný ozbrojený konflikt.

8. Soud vyšel v dané věci z následujících právních předpisů:
9. Podle § 3 s. ř. „*nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.*“
10. Podle § 2 odst. 6 zákona o azylu „*Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu.*“
11. Podle § 12 písm. b) zákona o azylu „*se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.*“
12. Podle § 14a zákona o azylu: „*Doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje: a) trest smrti nebo poprava, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, nebo c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.*“
13. Podle § 23c zákona o azylu „*podkladem pro vydání rozhodnutí mohou být zejména a) žádost o udělení mezinárodní ochrany a údaje k jejímu doplnění, b) protokol o pohovoru, c) přesné a aktuální informace z různých zdrojů o státu, jehož je žadatel o udělení mezinárodní ochrany státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství o státu jejího posledního trvalého bydliště.*“
14. Soud posoudil žalobní námitky následovně.
15. Žalobce namítl nedostatečně zjištěný skutkový stav věci ze strany žalovaného, kdy si žalovaný dle žalobce neopatřil dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Žalovaný nepřeložil celou Informaci australské vlády, jím citovaná pasáž však přímo odkazuje na jinou kapitulu této Informace s názvem „Lichváři“. Zákon o azylu v § 23c uvádí demonstrativní výčet podkladů, jichž lze pro rozhodnutí o mezinárodní ochraně použít. Žalovaný opřel závěry napadeného rozhodnutí o žádosti

žalobce o udělení mezinárodní ochrany, protokol zachycující pohovor s žalobcem, a také o Informace OAMP Vietnam - Bezpečnostní a politická situace v zemi – Vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv ze dne 23. 5. 2025 a Informace australské vlády – Vietnam – Zpráva o zemi Ministerstva zahraničních věcí a obchodu (DFAT) – Vietnam – Překlad vybrané části (Bezpečnostní situace 2.80 – 2.86) ze dne 19. 2. 2025, které obsahují informace o státu původu žalobce, tedy Vietnamu. Je tedy nutné posoudit, zda žalovaným shromážděné zprávy o zemi původu splňují judikатурní požadavky, jak je vymezil NSS v rozsudku ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81, kdy zprávy musejí být „*v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné.*“

16. Z hlediska relevance lze zmínit, že se zprávy věnují otázkám a tématům, které korespondují s azylovými důvody žalobce. K důvěryhodnosti a vyváženosti informací lze uvést, že zprávy čerpají z poznatků Amnesty International, ČTK, EUAA, MZV USA a zahraničních zdrojů. Uvedené zdroje soudu nezavdávají příčinu pochybovat o důvěryhodnosti prezentovaných informací. Rozličnost uvedených zdrojů je ku prospěchu jejich vyváženosti. Informace hovoří o negativních i pozitivních aspektech dotčené problematiky. Poznátky, které zprávy přináší lze ověřit i z nezávislých zdrojů. Jedná se o podklady shromážděné v roce 2025, jsou tedy aktuální. Soud shrnuje, že neshledal vážné nedostatky v uvedených kritériích, pro které by bylo nepřípustné je jako podklad rozhodnutí využít. K námitce žalobce spočívající v nepřeložení a nezařazení celé výše popsané Informace australské vlády, či alespoň její kapitoly „Lichváři“ soud předně uvádí, že žalobce využil svého práva dle § 36 odst. 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, a seznámil se se shromážděnými podklady pro vydání napadeného rozhodnutí. Nevyužil však možnosti se k těmto podkladům vyjádřit, či je doplnit, například právě namítaným přeložením výše zmíněné Informace. Žalobce tak přiložil celou tuto Informaci v anglickém znění k žalobě. Soud však došel k závěru, že přeložená část této Informace je pro posouzení azylového příběhu žalobce naprosto dostačující, neboť stěžejní otázkou pro posouzení důvodnosti žádosti žalobce o mezinárodní ochranu dle § 12 písm. b) je bezpečnostní situace v zemi původu žalobce a přístup žalobce k ochraně proti činnosti zločineckých organizací ze strany státních institucí v zemi původu. Na tuto otázku poskytuje žalovaným přeložená část Informace australské vlády dostatečně relevantní, důvěryhodnou, aktuální i transparentní odpověď. Není tedy třeba překládat celou Informaci, ani kapitolu Lichváři, byť je na ní odkazováno. Tato kapitola, jak její název napovídá, obsahuje informace týkající se postavení dlužníků, žalobce však dlužníkem není. Způsoby, kterými zločinecké organizace zastrášují své oběti, nejsou pro posouzení podstatné, žalovaný v napadeném rozhodnutí nijak nezpochybňuje, že by tyto organizace těchto způsobů nevyužívaly, či že by obětem těchto organizací nehrozila určitá míra nebezpečí.
17. Soud však ve shodě s žalobou má za to, že daný podklad rozhodnutí neposkytuje skutečný podklad pro vypořádání námítky žalobce v azylovém řízení, že se již obrátil na policii, ale tato žádné úkony neučinila. Informace australské vlády obsahuje pouze sdělení, že lidé zasažení zločineckými syndikáty se mohou využít ochrany prostřednictvím policie, ale praxi tak nečiní z obavy z propojení policie se zločinci. Dále podklad obsahuje sdělení o tom, že Ministerstvo veřejné bezpečnosti, které dohlíží na činnost policie oznámilo, že v roce 2022 rozpráší 600 zločineckých syndikátů a v roce 2024 zničí několik zločineckých syndikátů, které se zabývaly výrobou padělaných dokladů. Orgány činné v trestním řízení se nejaktivněji zaměřovaly na zločinecké syndikáty zabývající se obchodováním s lidmi, drogami a počítačovou kriminalitou. Dané však nic nevypovídá o tom, jaké má žalobce

prostředky nápravy proti nečinnosti policie a tím také, zda je mu v zemi původu účinně poskytnut ochrana před pronásledováním třetích osob.

18. Žalobce tvrdil, že je pronásledován zločineckou organizací, která se dle jeho tvrzení zabývá obchodem s falešným zbožím či drogami. Pronásledují ho kvůli jeho X, který s touto organizací dříve spolupracoval, ale nyní se již více než dvacet let před nimi skrývá. Jakékoliv potíže se veřejnými orgány či státní mocí popřel. Dle soudu je tedy zřejmé, že se žalobce obává pronásledování nikoliv ze strany státu, ale ze strany soukromých osob.
19. Podle rozsudku NSS ze dne 30. 6. 2005, č. j. 4 Azs 440/2004-53, *„potíže se soukromými osobami v domovském státě, spočívající např. ve vyhrožování, vydírání apod. nelze považovat bez dalšího za důvody pro udělení azylu. Za pronásledování se považuje ohrožení života nebo svobody, jakož i opatření působící psychický nátlak, nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována či trpěna úřady ve státě, jehož je cizinec státním občanem, nebo pokud tento stát není schopen odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před takovým jednáním.“* V podobném duchu se nese i rozsudek téhož soudu ze dne 31. 7. 2008, č.j. 7 Azs 43/2008-47, podle nějž *„tvrzené obavy z vyhrožování ze strany soukromých osob a případně i z jejich násilného jednání, třeba i odůvodněné, by se mohly stát důvodem pro udělení azylu pouze tehdy, pokud by státní orgány země původu takové ohrožení podporovaly, tolerovaly, organizovaly, záměrně trpěly, nezajistily účinnou ochranu apod. Případná nižší efektivita takové ochrany v konkrétních podmínkách té které země však ještě nečiní z takového ohrožení ‚pronásledování‘, a tedy ani azylový důvod.“* V kontextu judikatury a § 2 odst. 6 zákona o azylu lze na soukromé osoby jako na původce pronásledování hledět tehdy, jestliže se není možné v domovském státě domoci ochrany před jejich protiprávním jednáním, případně pokud jej tyto složky skrytě či otevřeně podporují. O tento případ se zcela zjevně nejedná. Zároveň je podstatné, zda země původu je schopna zajistit účinnou ochranu obětí trestné činnosti, tedy zda žalobce měl k dispozici účinný prostředek nápravy proti tvrzené nečinnosti policie v případě jeho trestního oznámení. Z Informace je sice patrné, že policie zasahuje proti zločineckým skupinám, neplyne však z ní, zda oběť trestné činnosti má účinné prostředky nápravy v případě nečinnosti policie. Rozhodnutí žalovaného je postaveno na nesprávném půdorysu žadatele, který neučinil jakýkoliv krok k vyžádání ochrany v zemi původu, tedy že neprovedl oznámení na policii. Žalobce však v azylovém řízení tvrdil, že se na policii marně obrátil, proto lze přisvědčit žalobě, že argumentace žalovaného o neřešení situace v zemi původu se míjí nejen s tvrzením žalobce a tím zakládá nepřezkoumatelnost rozhodnutí, ale dále vede k vadě rozhodnutí spočívající v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, neboť otázka nevyužití prostředků nápravy v zemi původu je v důsledku dále uvedené vady nepřezkoumatelnosti závěru o nevěrohodnosti žalobce nosným důvodem nepřiznání mezinárodní ochrany. Optikou judikatury je nutné rozlišovat postavení žadatele, který neučinil jakýkoliv úkon k využití prostředku nápravy a žadatele, který takový úkon učinil, avšak bezúspěšně.
20. Žalovaný uvedl, že s ohledem na výpověď žalobce považuje jeho výpověď za smyšlenou, aniž by bylo zřejmé, které konkrétní tvrzení žalobce vede k takovému závěru. Žalovaný k tomu uvedl : *„Na dotaz správního orgánu, z jakého důvodu jej gang kontaktuje, jmenovaný nebyl schopen nijak odpovědět. O činnosti svého X nic neví, není s ním ve styku a osobně se zmíněnými zločinci nic společného.“* Dané tvrzení žalobce soud považuje za adekvátní reálné životní situaci při napadení neznámými útočníky bez znalosti činnosti X, kdy bylo žalobci zřejmé pouze to, že útočníci měli zájem o informace o X. Ani druhý nosný

důvod odepření mezinárodní ochrany tak neobstojí z důvodu nepřezkoumatelnosti spočívající v absenci důvodů přijatého závěru o smyšleném azylovém příběhu.

21. Soud nepřehlédl tvrzení žaloby : „K žalovaným opomenutým částem Informace Australské vlády by žalobce chtěl dodat, že v jeho případě skutečně nelze o pomoc požádat o policii, neboť je v hledáčku zločinecké organizace kvůli příbuzenskému vztahu s X, se kterým však není v kontaktu. Byl napaden na ulici cizími lidmi, nemá tak ani možnost policii „nasměrovat“ proti pachatelům. K tomu se však žalovaná vůbec nevyjádřila. Pakliže X žalobce byl zapojen do nějaké organizované zločinecké skupiny, která obchoduje s drogami nebo ve velkém obchoduje s padělkami, je logické, že je ve větším ohrožení, než kdyby jeho X „pouze“ dlužil lichvářům. Rovněž nelze pominout skutečnost, že jako X, který se účastnil organizovaného zločinu (navíc v souvislosti s drogami, které jsou ve Vietnamu velmi tvrdě postihovány, takže by mohl v souvislosti s hledáním ochrany u policie eventuálně ohrozit svého X)“. Dané tvrzení soud považuje za zmatečné, neboť tímto žalobce popírá své tvrzení, že se na policii obrátil. Zároveň soud poukazuje na rozpor jeho tvrzení o neznalosti důvodů činnosti jeho X, kdy nyní žaloba tvrdí, že X žalobce byl zapojen do organizované skupiny se specifikací jejich činnosti. Buď žalobce ví o činnosti X, a tedy i o důvodech jeho pronásledování zločinci nebo je jeho azylový příběh smyšlený. Tvrzení žaloby je součástí tvrzení žalobce, soud však dle dosud účinné právní úpravy není oprávněn klást k tíži žadatele nové okolnosti uvedené po vydání žalobou napadeného rozhodnutí.
22. Žalovaný uvedl, že žalobce pobývá v ČR od roku 2018, od roku 2020 nelegálně, aniž by z dané skutečnosti dovodil důvod rozhodnutí, žalobní bod ohledně irelevance okolnosti nevčasnosti domáhání se mezinárodní ochrany se proto míjí s důvody rozhodnutí. V této souvislosti je nutné uvést, že dle stanoviska k vycestování sice žalobce přicestoval v roce 2018, ale pobyt mu byl ukončen v roce 2024. Soudu není zřejmá pobytová historie žalobce, která může být relevantní. Ze stanoviska dále plyne, že žalobce v řízení o vyhoštění uvedl, že se nemůže vrátit do země původu, protože jeho X a X mají ve Vietnamu problémy s mafií kvůli dluhům z jejich podnikání, což žalobci otravuje život, neboť mu bylo telefonicky vyhrožováno. Žalovaný nijak daný rozpor nereflektoval, nevyžádal si protokol o výsledku žalobce v řízení o správním vyhoštění a vydaná rozhodnutí o jeho vyhoštění. Soudu je známa iracionální praxe žalovaného, dle které žalovaný takové očekávání hodné úkony nečiní, přitom u kterých jiných správních orgánů by měla být intenzivnější součinnost než mezi policií a ministerstvem vnitra. Právě rozpor výpovědí ve správních řízeních je obvykle primárním důkazem o nevěrohodnosti žadatele, resp. jím tvrzeného azylového příběhu.
23. Žalobní námitka o příslušnosti k sociální skupině z titulu pronásledování zločinem není důvodná, neboť nelze účelově konstruovat jakoukoliv sociální skupinu, neexistuje sociální skupina obětí zločinu ve smyslu zákona o azylu, viz. rozsudek NSS č. j. 5 Azs 187/2004-49, na který soud odkazuje. Shodně není důvodná námitka proti neudělení humanitárního azylu, jestliže žalobce netvrdil azylově relevantní okolnosti pro udělení této formy mezinárodní ochrany (NSS č. j. 6 Azs 6/2018-33). Humanitární azyl je ze své povahy výjimečný institut a je koncipován jako dobrodiní státu, a nikoli jako právo žadatele na přiznání azylu (viz rozhodnutí NSS ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004 55, ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 65, ze dne 17. 9. 2010, č. j. 2 Azs 14/2010 92, ze dne 2 9. 2. 2012, č. j. 2 Azs 38/2011 47, ze dne 22. 9. 2016, č. j. 6 Azs 167/2016 31).
24. Na základě výše uvedeného má soud za to, že napadené rozhodnutí nemůže obstát, neboť závěry žalovaného nejsou opřeny o seznatelné důvody a o podklady ze správního spisu. V dalším řízení žalovaný ozřejmí pobytovou historii žalobce, která bude relevantní k ověření

jeho věrohodnosti, neboť pokud žalobci hrozilo tvrzené nebezpečí, které soud považuje za intenzivní hrozbu, měl požádat o mezinárodní ochranu co nejdříve bez ohledu na pobytový titul. Platí přímá úměra intenzity tvrzené hrozby a doby tomu odpovídající k uplatnění mezinárodní ochrany – čím intenzivnější újma, tím očekávatelnější brzká žádost o udělení mezinárodní ochrany. Pozdní žádost o mezinárodní ochranu samo o sobě obvykle není dostačujícím podkladem pro závěr o nevěrohodnosti žadatele, je nutné, aby přistoupila další okolnost. Zde se bude jednat o rozpory v tvrzení žalobce v řízení o správním vyhoštění a v azylovém řízení o ohledně nově tvrzeného fyzického útoku, důvodů pronásledování jeho otce, které mu byly dříve známy a následně nikoli, rozpory o úloze otce ve vztahu k zločinné skupině atd. Dané rozpory budou sami o sobě zřejmě dostatečným důvodem pro závěr o nevěrohodnosti žalobce i jeho azylového příběhu. Zároveň může žalovaný obstatat podklady ohledně prostředků nápravy proti nečinnosti policie, aby bylo prokázáno, že existence ochrany, zde také proti nečinnosti policie, je „institucionálně“ reálná a vymahatelná, pokud bude žalovaný považovat nevyužití prostředků nápravy v zemi původu za důvod pro neudělení mezinárodní ochrany.

25. S ohledem na shora uvedené soud napadené rozhodnutí podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. zrušil pro vady řízení spočívající v nedostatečně zjištěném skutkovém stavu. V souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Právní názor vyslovený v tomto rozsudku žalovaného v dalším řízení zavazuje (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
26. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce byl ve věci úspěšný, proto mu přísluší právo na náhradu účelně vynaložených nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Náklady vynaložené žalobcem na dané řízení představují náhradu nákladů právního zastoupení spočívající v odměně za 3 právní služby [§ 11 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. – tj. převzetí zastoupení a písemné podání k soudu, účast na jednání] v částce 4 620 Kč za jeden úkon, a náhradu hotových výdajů v částce 450 Kč za jeden úkon (§ 13 odst. 4 téže vyhlášky). Právní zástupce je plátcem DPH, soud tak žalobci dále přiznal i částku odpovídající příslušné sazbě daně (zaokrouhlené na celé koruny nahoru dle § 146 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Pokud svým významem kasační stížnost podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost (§ 104a odst. 1 s. ř. s.).

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 19. 5. 2026

Mgr. Kamil Tojner, v. r.
Soudce